

Умоцуйтеся зручніше на нашому літай-килімі, маленькі читачі та слухачі, — скоро він вирушає до чарівного світу народних казок! Там, серед далеких просторів і зелених лугов, в долинах, залитих сонцем, де мешкають кенгуру та собаки динго, гуляє Мауї в пошуках надзвичайних пригод, а спритні брати Тутакі-іті і Тутакі-матуа змагаються з морським монстром, теревеняць одне з одним ворон і чорногуз, кенгуру і динго. Там сміливець Клубуд Сінгал вирушає на пошуки своєї коханої, красуні Туранг, а птах-велетень Нгані-вагу розправляє свої велетенські крила. Герої австралійських народних казок готові розповісти вам свої історії!

www.bookclub.ua
ISBN 978-617-12-4640-9

9 786171 246409

ЧАРІВНЕ ДЕРЕВО
ТА ІНШІ АВСТРАЛІЙСЬКІ КАЗКИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

ЧАРІВНЕ ДЕРЕВО
ТА ІНШІ АВСТРАЛІЙСЬКІ КАЗКИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

●

ЧАРІВНЕ ДЕРЕВО

ТА ІНШІ АВСТРАЛІЙСЬКІ КАЗКИ

ХАРКІВ 2018

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821-34-93
Ч-20

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Шановні правовласники!

Ми вжили всіх можливих заходів, щоб знайти вас
і домовитися про придбання прав на використання
у наших книгах перекладених вами казок.

Проте інформація з цього питання відсутня.

Ваші твори мають високу художню цінність,
є одними з найкращих серед наявних у наш час
перекладів, тому, з огляду на відсутність відповідної
інформації, ми взяли на себе сміливість надрукувати їх.

Будь ласка, з питань пред'явлення авторських прав
на переклад або обробку вміщених у цій книзі казок
звертайтеся до видавництва «Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”» (тел. 057-783-88-89).

На обкладинці використано ілюстрацію *Анастасії Кустової*

Художники Анастасія Кустова

Дизайнер обкладинки Аліна Ачкасова

ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)
ISBN 978-617-12-4640-9

© Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», ви-
дання українською мовою,
2018

© Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», ху-
дожне оформлення, 2018

Чарівне дерево

Казка народів Океанії

В одному селищі жив-був старий. Він був дуже бідний і все життя прожив у печері, бо в нього не було дерева, щоби збудувати хижу. У печері померла його дружина, у печері, певно, судилося прожити увесь свій вік і його синові. Від самої думки про це старий впадав у розпач.

Помираючи, він покликав до себе сина і сказав:

— Поховай мене, синку, і вже за тиждень на моїй могилі виросте дерево. Зрубай його і збудуй собі хижу.

Звичайно, усі сусіди лише покепкували зі слів старого, бо ніхто, окрім юнака, не повірив йому.

Поховав син батька, і невдовзі на могилі старого зійшов пагонець. А за тиждень він перетворився на високе дерево! Тоді ж бо заздрісні односельці зібрали

схід і вирішили: дерево належить усім. А законного спадкоємця ніхто й слухати не став.

Тоді юнак звернувся з мольбою до духа батька, щоб той переніс дерево якнайдалі від заздрісних очей. І дерево перемістилося далеко-далеко за гори. Сусіди заходилися вмовляти юнака повернути дерево, обіцяли йому левову частку деревини, але як таким шахраям довіряти?

Пішов юнак шукати своє дерево і навіть не озирнувся.

Тим часом дерево вкоренилося в чужому селищі.

Слідом за ним з'явився молодий мандрівник. Він зволів поселитися тут назавжди й поділитися з тутешніми мешканцями дарами дерева.

Зрізавши з дерева всі до одної гілки й роздавши їх усім мешканцям селища, юнак із радістю зауважив, що дерево не припинило рости. І навіть коли він зрубав стовбур, аби збудувати собі хижу та зробити човен, дерево не загинуло. Де

й узялися нові пагони, і батькове дерево виросло ще більше, ніж було.

Дарів чарівного дерева вистачило юнакові на все життя. І тільки люди з його рідного селища й донині не можуть змиритися з тим, що таке багатство втекло крізь пальці.

Чому в казуара синя голова?

Австралійська народна казка

Без сумніву, усі знають, як сильний Йонді підняв небо над землею, коли воно занадто низько нависло. А робив він це палицею, яку знайшов у джерелі прийдешнього. Також усім відомо, що згодом ця палиця зігнулася під вагою неба й перетворилася на бумеранг.

Ну і, звичайно ж, усі знають, як тоді на небі, що злетіло вгору, засяяла веселка, а потім впала на землю і розбилася на тисячі й тисячі різнокольорових скелець, і всі вони перетворилися на безліч чарівних птахів. Однак на цьому історія не закінчується, а тільки починається.

Птахи, опинившись на землі, почали вчитися літати, бо ж їх постійно тягнуло туди, звідки вони родом. Одні птахи дуже швидко навчилися, інші ж так

і не змогли опанувати це вміння. Над такими невдахами голосно сміялася пташка-балаболка Кукабарра.

Але понад усе її веселив сірий і непоказний Казуар, у якого тоді ще не було синьої голови.

І ось одного разу сильно розлютили Казуара глузування Кукабарри. Вона насміхалася над ним, кажучи, що він непоказного сірого кольору, що він не такий барвистий і яскравий, як папуга, що він дурніший од сови і що зовсім не вміє літати.

І це, останнє, найбільше зачепило Казуара, адже він понад усе прагнув навчитися літати.

Зненавидів тоді Казуар усіх птахів, які були кращі за нього, і вирішив підпалити ліс, що правив усьомуптаству за притулок.

Пішов сірий Казуар до дерева вогню, приніс звідти вогонь на гілці і підпалив ліс. Вогонь жадібно накинувся на дерева й кущі, залишаючи по собі лише випалену чорну пустелю. Побачивши

таке, Казуар злякався, але було вже запізно: пожежу годі було й погасити.

Птахи, які вміли літати, змахнувши крилами, полетіли далеко-далеко, щоб повернутися тоді, коли пожежа згасне. Але в лісі жило багато птахів, які, як Казуар, ще не навчилися літати, тому вони, рятуючись від вогню, шубовснули у воду річок та озер.

І тоді сталося диво. Усі нелітаючі птахи, опинившись у воді, перетворилися на риб. Ось саме тому на світі є безліч риб, абсолютно різних за формою та кольором: великі акули і маленькі окуні, круглі камбали й овальні карасі, різнокольорові краснопірки, золоті рибки і безбарвні плотички. Одні красиві, як сама веселка, а інші — потворні, як і Казуар. Усі вони — колишні птахи, і тому кожна риба трохи схожа на птаха, від якого вона походить.

Ну а Казуара спіткала кара за його лиходійство. Бог Байаме, який створив усе живе на землі, пофарбував голову Казуара у синій колір. І тепер з нього

сміється не тільки пташка-балаболка Кукабарра, а й решта птахів і звірів. Інколи навіть можна побачити, як риби вилазять на берег, щоб посміятися над бідолашним Казуаром.

Німбува

Австралійська народна казка

Відколи сильний Йонді підніс небо над землею, Німбува був веселкою, але невдовзі йому дуже набридло самотнє життя під небокраєм, тому він метнувся на землю, розбившись на тисячі дрібних скелець, які перетворилися на птахів. А сам Німбува перетворився на рибу баррамунду.

Коли він був ще веселкою, то нерідко спостерігав із піднебесся за однією красунею. Вона любила купатися в озері, пірнаючи за корінням водяних лілій, а двійко її дітей тим часом гралися на березі. Яка ж вона була гарна, і коли виходила з озера, виблискувала на сонці краплями води, наче коричнева риба.

Німбува закохався у красуню, тому, щойно перетворився з веселки на рибу баррамунду, оселився в тому самому

озері. Єдиним його бажанням було плавати серед водяних лілій, щоб бути ближче до своєї коханої.

Якось жінка разом зі своїми дітьми стояла на березі озера й розповідала їм кумедну історію, аж раптом почула розмову двох яструбів.

— Поглянь-но, онде величезна рибина, — сказав один яструб іншому.

— Еге ж, — погодився другий яструб, — але вона така величезна, що, напевно, ми з тобою не осилимо її й підняти.

Не гаючи часу, жінка швиденько вхопила довгу загострену палку і сказала синові:

— Ти із сестрою стій тут, якнайдалі від води.

А сама побігла до озера й почала вдивлятися у воду, вишукуючи рибину. Баррамунду не довелося довго шукати. Таку велику рибину, яка плавала майже на самій поверхні води, не помітити міг хіба що сліпий. Жінка прицілилася й метнула в рибу свого списа. Але, попри свої розміри, баррамунда виявилася

прудкою рибою, вона прошмигнула в бік, і спис пішов по воді. Тоді жінка ще раз прицілилась — і знову схибила.

А тим часом вода в озері почала повільно прибувати, і все через те, що риба, на яку полювала смаглява красуня, збільшилася в розмірах.

Уже за якусь мить рибина стала просто гігантською. Дівчинка, стоячи разом із братом на березі, закричала матері:

— Мамо, рятуйся! Це справжнє чудовисько!

— Ні, це просто велика рибина, — заперчила мати і знов метнула в рибину свого списа, і знову схибила. А вода невпинно прибувала і прибувала, і риба дедалі більшала. Невдовзі жінка зрозуміла, що це зовсім не проста рибина і тому списом із нею не впоратися. Вона спробувала втекти, але було вже запізно.

Баррамунда підпірнув під жінку, підняв її на свою могутню спину й поплив геть. Він поніс кохану в далекі краї і перетворився на гірську скелю, а жінку обернув кам'яним стовпом коло себе.

Син і дочка жінки стали мимовільними свідками того, як рибина потягла їхню матір кудись за обрій. Діти побігли додому, і дівчинка про все розповіла татусеві:

— Батьку, нашу сім'ю спіткало страшне лихо! Матуся намагалася впіймати рибину в озері, але то була зовсім не риба, а якесь чудовисько. Лускатий монстр потягнув маму кудись за обрій.

Батько був досвідчений воїн і мудрий чоловік, він відразу зрозумів, що й до чого. Тому він узяв свою бойову сокиру і сказав дітям:

— Послухайте, діти, то була зовсім не риба, то був Німбува. Піду-но й відрубай йому голову... Якщо ж я не повернуся, то розкажіть людям про наше нещастя.

Дістався воїн до застиглого велета й почав рубати скелі Німбува голову. Спочатку Німбува навіть не думав звертати на чоловіка увагу, адже людині було несила перерубати його кам'яну шию. Але кохання до дружини і жага помсти

додали чоловікові сил, і він рубав без упину кілька днів. І, коли вже майже зовсім відрубав кам'яну голову скелі, раптом сам перетворився на камінь, і тепер він стоїть поряд зі скелею та своєю скам'янілою дружиною. Це Німбува його зачаклував.

Коли ж батько не повернувся додому, його діти почали всім розповідати про те, як Німбува викрав їхню матір і згубив батька. Почув про цю пригоду бог Байаме й вирішив покарати Німбуву. Він відібрав у нього магічну силу, і той більше не міг перетворюватися, так і залишившись на безвік скелею.

І досі вершина скелястої кручі Німбува в Арнемленді схожа на голову з наполовину перерубаною шиєю, а поряд із нею розташувалися два великі кам'яні стовпи, які колись були подружжям.

Про те, як з'явився Чумацький Шлях

Австралійська народна казка

У прадавні часи не було ще в небі жодного шляху, тому зірки, ще зовсім молоді та яскраві, нудьгували на самоті, не маючи можливості навідатися в гості одна до одної і досхочу потанцювати довгими темними ночами під веселі пісні в мерехтінні багаття.

А люди на землі, навпаки, були щасливі та веселі. Вони полюбляли співати й танцювати навколо багать, на яких готували собі їжу. А все через те, що у всі боки тяглися по землі дороги, добре втопані ногами людей, які ходили один до одного на гостину.

У ті часи був один чоловік на ім'я Приприггі. Він жив на піщаній косі, що розтягнулася вздовж гирла річки Пайн. І був той Приприггі знаний як майстер співати й танцювати. Коли

в нічній темряві лунали сопілки, а чоловіки та жінки густо розмальовували себе яскравою священною глиною, Приприггті заводив пісню, супроводжуючи її танком. Усі пісні, що їх тоді співали люди, були піснями Приприггті, і всі танки, які люди танцювали, теж придумав Приприггті. За це його поважали у всіх племенах.

Якось уранці, напередодні великого свята, коли летючі лисиці повернулися з полювання і вщух шум їхньої сварки, Приприггті взяв свого списа та мотузку й пішов у джунглі, щоб добути кілька цих звірів до святкового столу. Адже вже цієї ночі мала відбутися урочиста зустріч багатьох племен, аби станцювати корроборі¹. Вже цієї ночі чоловіки стукатимуть списами об землю й танцюватимуть під музику Приприггті, весело ляскатимуть себе по стегнах і відбиватимуть п'ятами дріб, піднімаючи стовпи пилу.

---

¹ Корроборі — танок австралійських аборигенів.

Від пісень Приприггі всім стане весело, і всі чоловіки танцюватимуть так само вправно, як і він — Приприггі. Та яке ж свято без їжі? А треба сказати, що Приприггі був таким самим добрим мисливцем, як і танцюристом. І ось, коли ще не зайнявся світанок і летючі лисиці, не передчуваючи лиха, висіли на мангрових деревах, немов налиті плоди, Приприггі нечутно підкрадався до великого дерева, на якому вгніздились найбільші та найсильніші звірі.

Приприггі прив'язав мотузку за кінець списа і відхилився назад, щоб з усієї сили метнути його. Спис полетів угору, зі свистом розтинаючи повітря. Судячи з усього, він когось поцілив, оскільки вже за мить здійнявся страшний лемент і свист від помахів безлічі крил. Мангрове дерево захиталося й зашуміло, немов у жахливу бурю, але ще сильніше гула й волала розбуджена згряя.

Летючі лисиці кинулися донизу з гілок мангрового дерева. Немов потривожені

духи, вони шугали між гілками і раптом схопили Припригті безліччю лап і понесли його вгору. Лисиці продерлися крізь зелену завісу крони мангрового дерева й поринули в небо, тримаючи невдачу мисливця у своїх лапах. Вони полетіли прямо в небо, щомиті набираючи висоту.

Люди з усіх племен, котрі зібралися на корроборі, почувши гуркіт і свист, повибігали з хиж і побачили, що згря летючих лисиць забирає Припригті. Немов ранкова зірка, він пронісся небом так швидко, що за ним тяглася біла стежка диму.

Коли шум крил позатих і дим розвіявся, з самого неба, із-за найдальшої зірки, до людей долинув ледь чутний голос Припригті. Він співав людям свою останню пісню, сповнену суму та смутку. Люди мовчки стояли й жадібно вслухалися в слова пісні, якою Припригті прощався з ними.

Вони слухали, і в їхній уяві зароджувався новий танок. Аж раптом усі почали

притопувати ногами, розмахувати руками й хитати головою. А коли голос зовсім зник, люди самі заспівали прощальну пісню Приприггті так само, як співав її він.

Тієї ночі її співали всі племена, і всі танцювали новий танок, що народився під прощальну пісню Приприггті. З усіх танців, що люди знали до цього, прощальний танок був найпрекрасніший, а остання пісня Приприггті була найурочистішою з-поміж усіх його пісень.

Люди співали й танцювали, дивлячись угору, аж раптом вони побачили, як у небі спалахнув Чумацький Шлях, увічнивши ім'я Приприггті.

Про гуділку¹

Австралійська народна казка

Хтозна-коли гори були ще зависокі, а місяць на їхньому тлі здавався маленьким. Але не всі гори були однако-ві: одні у променях сонця золотились і червоніли, інші ж завжди залишалися темними і страшними. На чорних горах мешкали лихі люди, з такими самими чорними, як і їхні гори, серця-ми, а в золотих горах оселились люди добрі і світлі.

Так-от, на одній золотій горі жили два брати. Вони звалися однаково — Байяма. Обидва були одружені, і в кожного брата була маленька дитина.

Якось брати пішли разом із дружина-ми на полювання, а діти залишилися

---

¹ Гуділка — інструмент, виготовлений з дерев'яної пласти-ни, прив'язаної до палки. Коли палку крутили над голо-вою, пластина починала гудіти. Вважалося, що її звуки — то голоси пращурів, духів.

вдома самі. Вони бавились у струмку, грали й веселилися.

Не знали брати Байяма, що їхнє щастя не дає дихати одному лихому чоловікові, який мешкав неподалік, на чорній горі.

Його звали Турук. Він пильно стежив за родинами братів і, діждавши миті, коли чоловіки й жінки пішли з дому, увірвався в їхні будинки і підпалив їх. А на дітей, які гралися у струмку, нацькував своїх псів, і собаки їх вбили.

Зробивши свою чорну справу, Турук утік назад на гору, вважаючи, що там він перебуватиме в безпеці.

Коли ж брати і їхні дружини побачили дим від охоплених полум'ям будинків, що сягав неба, вони метнулися назад. Побачивши бездиханними своїх дітей, вони збожеволіли від горя. Чоловіки заприсяглися помститися і вже наступного ранку, перетворившись на кенгуру, кинулися по слідах Турука та його псів у чорні гори.

Недовго шукали вони гору Турука. Уже надвечір брати добігли до стану лиходія і, зайшовши з навітряного боку, причаїлися, чекаючи, поки вітер рознесе їхній запах, щоб їх почули собаки.

Відчувши кенгуру, собаки загавкали. Турук скочив на ноги, схопив списа, покликав собак і пустив їх проти вітру — туди, де, як він вважав, причаїлися кенгуру. Зграя мисливських псів швидше за вітер понеслася горою, а Турук побіг за ними, стрибаючи з каменя на камінь і підганяючи собак криками.

Тим часом брати дочекалися, поки пси їх побачили, і кинулися геть, а собаки почали переслідувати їх.

Сміливці заманили собак у долину, що розкинулася біля підніжжя гори. Діставшись галявини, брати знову набули людської подоби, дістали кам'яні сокири і, ставши плече в плече, зустріли собак. Ватажок собачої зграї випорснув із кущів на галявину і кинувся на чоловіків, але сильний удар сокири

поламав його з одного маху, і він упав додолу бездиханний. Побачивши загибель свого ватажка, інші пси з подвояною люттю атакували братів. Але ті були сильними воїнами і зустріли собак без найменшого страху.

Собаки з гарчанням стрибали на них, а брати, вправно орудуючи сокирами, збивали хортів з ніг одним ударом. Вони билися доти, аж поки не здолали всіх собак.

Тоді брати, перев'язавши рани і витерши піт з чола, повернулися назад по собачих слідах і натрапили на Турука, який біг щодуху. Він поспішав на те місце, де собаки наздогнали кенгуру. Як же здивувався Турук, побачивши замість кенгуру двох сильних воїнів, чії будинки він нещодавно пограбував і чіїх дітей убив.

— Зло завжди буде покаране! — вигукнув один із братів і одним ударом убив Турука.

Відтак брати повернулися додому до своїх згорьованих дружин.

Наступного дня брати пішли на полювання, і один з них, побачивши на корі високого дерева сліди кігтів опосума, узяв кам'яну сокиру й почав рубати на стовбурі зарубки, щоб легше було вилізти на дерево й дістати тваринку.

Коли чоловік уже майже видерся на саму верхівку дерева, від стовбура відскочила тріска і з сильним гудінням полетіла додолу. Те гудіння нагадало братам голос дитини. Почувши цей звук, Байяма поквапливо зліз з дерева, бо йому здалося, що це голос його сина.

Брати підняли тріску і вирішили зберегти її, щоб вона все життя нагадувала їм про загиблих дітей.

Один з братів просвердлив у трісці отвір, щоб протягнути крізь нього шнурок і носити її на шиї. Та перш ніж надіти шнурок на шию, він покрутив тріскою над головою, дякуючи богам за цей дар, і раптом знову почув голоси їхніх дітей. І тільки тут Байяма зрозумів, що то — голос тріски, яка від подиху вітру звучала, як людське дитя.

Потім брати пішли з цією тріскою по племенах і всім розповіли про горе, що їх, бідолашних, спіткало, і про диво, яке їм, сердешним, подарували боги. І відтоді люди скликають племена гудінням цієї тріски і називають її гуділкою.

Гуділка збереглася й до наших днів. Кожне свято починається з того, що розмальовані люди, йдучи лісом, розмахують гуділками, а ті видають протяжний звук, який легко можна сплутати з плачем дитини. І, почувши гуділку, збираються люди усіх племен, тому що так велить дар богів, а волі богів підкоряються всі.

Чому люди говорять різними мовами?

Австралійська народна казка

Дуже давно всі племена розмовляли однією мовою. Чужинці приходили й розуміли тутешніх, адже між ними не стояли невідомі слова. І не траплялося жодного випадку, щоб людина не могла знайти спільну мову з іншою людиною і обидві мовчали.

Тільки-но уявіть собі: безліч балаку-чих племен, котрі розмовляли однією мовою, обмінювалися мудростями, і всі люди жили у мирі та дружбі...

Та в ті часи були шлюбні закони, що забороняли чоловікам одного племені одружуватися з жінками іншого племені. Нарікання та невдоволення такими порядками змусили старійшин усіх племен зібратися на раду. Абсолютна більшість ухвалила: кожна людина може одружитися за своїм вибором. Чоловік

із племені Динго має право взяти собі за дружину жінку з племені Варана, жінка Кенгуру має право вийти заміж за чоловіка Ему — єдиний закон для всіх племен.

Щоправда, не всім він припав до душі. Затяті прихильники внутрішньоплемінних шлюбів — племена Черепахи, Жаби і Ворони — списом і бумерангом готові були відстоювати старий закон.

Тоді старійшини скликали на раду всі племена, щоб разом вирішити цю суперечку.

Прихильники нового закону не вірили в її мирне вирішення, тому що люди племен Черепахи, Жаби і Ворони були надто войовничими. Природно, усі озброїлися бумерангами та списками.

Племена Черепахи, Жаби і Ворони, однак, усвідомлювали чисельну перевагу інших племен і придумали план, як пересварити прихильників нового закону, щоб ті самі перебили один одного.

Коли в день племінної ради всі зібралися разом, войовничі Черепахи, Жаби

та Ворони... почали танцювати. Місце втомленого негайно займав інший. Вони тупцювали і співали гімни навіть у час, відведений для їжі.

Інші племена обступили їх і юрмилися спочатку з непідробним інтересом, пізніше — із роздратуванням. Авжеж! Адже розійтися в годину потіхи означало накликати на своє плем'я біди й нещастя.

Натовп усе не розходився і, позіхаючи, дивився на танки Черепах, Жаб і Ворон. Животи в людей зводило від голоду, ноги підкошувалися від утоми.

На три дні і три ночі розтягнулася година потіхи Черепах, Жаб і Ворон. І тут представників інших племен охопив гнів. Усі почали штовхати одне одного, сварити, а потім побилися між собою. Воно й не дивно, адже, розмовляючи однією мовою із сусідом, кожен розумів, що його паплюжать останніми словами.

Бійка між колишніми друзями страшніша за двобій запеклих ворогів. Незлі-

ченна кількість учорашніх друзів полягла в цій битві.

Мир був укладений на таких умовах: кожне плем'я мало вигадати свою власну мову, щоб тільки одноплемінники могли розуміти одне одного. Відтоді скільки племен — стільки стало й мов.

Звідки в кенгуру сумка?

Австралійська народна казка

Жили собі матуся та син кенгуру. Скільки ж клопоту завдавав їй цей вертун! Щойно матуся кенгуру робила п'ятихвилинну перерву на обід, як допитливий нащадок зникав з поля зору. І знайти його було непросто — не кенгуреня, а майстер маскування!

Якось матуся кенгуру зважилася ненадовго залишити сина без нагляду — дуже вже була голодна. І так їй смакувала соковита трава, що вона, здавалося, забула про все на світі.

Аж раптом на галявину вийшов старий буркотун вомбат. «Зовсім старий», — подумала жаліслива кенгуру. А вомбат усе плентався й плентався галявиною, немов здійснював нескінченний перехід, і вів сам із собою неквапливу балачку згорьованого старого:

Зміст

Чарівне дерево (<i>Казка народів Океанії</i>)	5
Чому в казуара синя голова? (<i>Австралійська народна казка</i>)	8
Німбува (<i>Австралійська народна казка</i>).....	12
Про те, як з'явився Чумацький Шлях (<i>Австралійська народна казка</i>)	17
Про гуділку (<i>Австралійська народна казка</i>)	22
Чому люди говорять різними мовами? (<i>Австралійська народна казка</i>)	28
Звідки в кенгуру сумка? (<i>Австралійська народна казка</i>)	32
Звідки взявся вогонь? (<i>Австралійська народна казка</i>)	37
Кенгуру і Динго (<i>Австралійська народна казка</i>)	44
Як з'явився на небі місяць (<i>Австралійська народна казка</i>)	49
Звідки взялися отруйні змії? (<i>Австралійська народна казка</i>)	52
Як велетенська жаба випила всю воду (<i>Австралійська народна казка</i>)	55
Як бумеранг допоміг людям вирости (<i>Австралійська народна казка</i>)	57
Ворон і Лелека (<i>Австралійська народна казка</i>)	61

Пригоди Мауї (<i>Казка народів Океанії</i>).....	68
Морський монстр (<i>Казка народів Океанії</i>).....	102
Гові (<i>Австралійська народна казка</i>)	111
Мібу та кокосовий горіх (<i>Казка народів Океанії</i>)....	115
Амагі (<i>Казка народів Океанії</i>)	118
Птах-велетень (<i>Казка народів Океанії</i>).....	121
Клубуд Сингал (<i>Казка народів Океанії</i>)	128
Ошукана людожерка (<i>Казка народів Океанії</i>).....	138
Як змії та черепахи обмінялися головами (<i>Австралійська народна казка</i>)	142
Ящірка, яка прийшла нізвідки (<i>Австралійська народна казка</i>)	148
Як безіменна стара зробила море (<i>Казка народів Океанії</i>)	152
Такарангі та Рау-магора (<i>Казка народів Океанії</i>)	154
Синілау та Гіна (<i>Казка народів Океанії</i>)	159
Подарунок володаря вугрів (<i>Казка народів Океанії</i>)	165
Дівчина, яка плела торбинки (<i>Австралійська народна казка</i>)	172
Себелюбці (<i>Австралійська народна казка</i>).....	177
Брати Вінжарнін (<i>Австралійська народна казка</i>)	181
Як Бугай зловив дюгоня (<i>Австралійська народна казка</i>)	186

Як казуар і крокодил посварилися через сагову пальму (Казка народів Океанії).....	192
У гостині в сонця, місяця і нічної темряви (Казка народів Океанії)	196
Акула і черепаха (Казка народів Океанії).....	204
Чапля і черепаха (Казка народів Океанії).....	209
Плеяда і сузір'я Оріона (Австралійська народна казка)	216
Звідки взялися звірі, птахи і риби (Австралійська народна казка)	219
Діти і велетень (Казка народів Океанії)	222
Як черепаха добула собі панцир (Казка народів Океанії)	227

Літературно-художнє видання

Серія «Літай-килим: казки народів світу»

Чарівне дерево та інші австралійські казки

Укладач **ФРЕЗЕР Афанасій**

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Н. Ю. Олянішина*
Редактор *Т. Г. Верховська*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Л. П. Кобзар*

Підписано до друку 16.02.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «SchoolBook».
Ум. друк. арк. 12,6. + кольор. вкл.
Наклад 10 500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

**Чарівне дерево та інші австралійські казки / укл.
Ч-20 А. Фрезер ; худож. А. Кустова. — Харків : Книжковий
Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 240 с. : ко-
льор. вкл.**

ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)

ISBN 978-617-12-4640-9

Умоцуйтеся зручніше на нашому літній-килімі, маленькі читачі та слухачі, — скоро він вирушає до чарівного світу народних казок! Там, серед далеких просторів і зелених лугов, в долинах, залитих сонцем, де мешкають кенгуру та собаки динго, гуляє Мауї в пошуках надзвичайних пригод, а спритні брати Тутакі-іті і Тутакі Матуа змагаються з морським монстром, теревенять одне з одним ворон і черногуз, кенгуру і динго. Там сміливець Клубуд Сінгал вирушає на пошуки своєї коханої, красуні Туранг, а птах-велетень Нгані-вату розправляє свої велетенські крила. Герої австралійських народних казок готові розповісти вам свої історії!

УДК 821-34-93